

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci:

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušník X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2025, č. j. CPR-11414-8ČJ-2025-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal přezkumu v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 3. 2025, č. j. KRPL-21266-24/ČJ-2025-180022-SV.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území EU a smluvních států“), na dobu 2 let. Počátek běhu doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států, byl podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Podle § 118 odst. 3 uvedeného zákona byla stanovena žalobci doba k vycestování do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, na dobu 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť v období od 16. 4. 2023 do 2. 3. 2025 pobýval na území ČR neoprávněně. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce vstoupil do Schengenského prostoru letecky dne 16. 1. 2023, a to do Litvy přes hraniční přechod Riga. Kontrolou cestovního pasu a přechodových razítek bylo ověřeno, že měl litevské vízum s platností od 1. 11. 2022 do 31. 10. 2023, příjezd do ČR se nepodařilo ověřit. Správní orgán I. stupně dovodil, že žalobce pobýval na území schengenského prostoru legálně od 16. 1. 2023, od 16. 4. 2023 zde pobývá neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu. Výsledkem žalobce správní orgán I. stupně zjistil, že na území ČR přicestoval dne 16. 1. 2023 z Litvy, přijel do Prahy za prací, z území ČR již nevycestoval a pobýval zde nepřetržitě do pobytové kontroly provedené dne 2. 3. 2025, celkem 687 dnů. Domníval se, že na schengenské vízum může legálně pracovat. Žádné vazby na území ČR nepopsal, neuvedl překážky, které by mu bránily vycestovat zpět do Uzbekistánu. Podle správního orgánu I. stupně proto nemohlo vydáním rozhodnutí dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, opatření bylo vyhodnoceno jako přiměřené. Doba 2 let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území EU a smluvních států, byla stanovena s přihlédnutím ke zjištěné délce neoprávněného pobytu 687 dnů. Správní orgán I. stupně vycházel ze závazného stanoviska ministerstva vnitra ze dne 3. 3. 2025, ev. č. ZS58294, které si vyžádal ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců a podle kterého neexistují překážky vycestování.
3. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán I. stupně vycházel správně ze zjištění, že od 16. 4. 2023 do pobytové kontroly provedené dne 2. 3. 2025 pobýval žalobce na území ČR neoprávněně. Jiný záznam, než o vstupu do schengenského prostoru dne 16. 1. 2023 dle otisku přechodového razítka, neexistuje. S ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, Nařízení Evropského

parlamentu a Rady (EU) 2016/399, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) a Nařízení vlády č. 215/2017 o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti, byl žalobce oprávněn k pobytu na území členských států schengenského prostoru, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, není-li účelem jeho pobytu výkon výdělečné činnosti. Správní orgán I. stupně tedy dospěl ke správnému závěru, že žalobce byl oprávněn od svého příjezdu pobývat na území ČR do dne 15. 4. 2023 a jeho následný pobyt v období od 16. 4. 2023 do 2. 3. 2025 je nutno považovat za neoprávněný. Žalovaný odmítl veškeré námitky týkající se nepřiměřeného zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalobce na území ČR pobýval vědomě téměř 2 roky bez platného oprávnění k pobytu, během nelegálního pobytu si zajišťoval finanční prostředky k obživě nelegální pracovní činností. Jde o cizince ve věku 26 let, kdy je možnost jeho integrace do společnosti jiné země či zpětné reintegrace do společnosti v zemi původu vysoce pravděpodobná. Pokud se byl žalobce schopen zorientovat v cizí zemi, bez přítomnosti svých nejbližších příbuzných a znalosti cizího jazyka, nelze předpokládat, že by toho nebyl schopen při návratu do domovské země. Žalobce nemá ani žádné zdravotní obtíže, v řízení je nezmínil, uvedl, že se cítí zdrav. V průběhu řízení bylo zjištěno, že nemá území ČR žádné vazby, které by byly vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění narušeny, naopak při výsledku účastníka správního řízení uvedl, že v Uzbekistánu má matku a sourozence. Jeho návrat je tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčen. Zásah do jeho života v ekonomické rovině žalovaný označil za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Žalovaný shledal odůvodnění délky doby správního vyhoštění jako dostatečné. Doba 2 roků byla stanovena s ohledem na charakter a zejména délku porušení právních předpisů. V neprospěch žalobce vyznívá fakt, že ačkoliv si musel a měl být vědom toho, za jakých podmínek může na území ČR, potažmo schengenského prostoru, oprávněně pobývat, dopustil se vytykaného protiprávního jednání. Navíc k odhalení žalobce došlo až náhodnou kontrolou dne 2. 3. 2025, a pokud by tato situace nenastala, pokračoval by žalobce ve svém jednání i nadále. V neprospěch žalobce dále vyznívá fakt, že důvodem jeho příjezdu na území ČR byla výdělečná činnost, ačkoliv za tímto účelem nedisponoval žádným povolením. Žalovaný odmítl, že by měl správní orgán I. stupně přistoupit k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, jestliže nebylo shledáno, že by ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřené. Nejedná se o opatření nepřiměřené, a to ani z pohledu délky, po níž žalobce nemůže vstoupit na území EU a smluvních států, a to zejména s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu a k tomu, že žalobce si byl vědom, za jakých podmínek může na území ČR oprávněně pobývat a pracovat. K námitce ohledně nedostatku časového prostoru pro vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že v řízení o správním vyhoštění bylo postupováno v souladu se zákonem a byl dodržen jím předpokládaný postup. Správní orgán I. stupně si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí ve věci. Pokud správní orgán I. stupně celou věc rozhodl během jediného dne, pak jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti, v souladu s § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle kterého správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Povinnost vydat rozhodnutí o správním vyhoštění je spojena se zjištěním legálnosti pobytu cizince na území ČR. Zákon o pobytu cizinců nespojuje povinnost vydat rozhodnutí o správním vyhoštění s uplynutím nějaké lhůty, výslovně zavazuje příslušný správní orgán rozhodnout o uložení správního opatření. Je zřejmé, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců ukládá

správnímu orgánu, aby ve věci konal s nejvyšším urychlením, aby bylo cizinci v co možná nejkratší době zamezeno pokračovat v neoprávněném pobytu na území. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení vypověděl, že na území ČR přicestoval dne 16. 1. 2023 poté, co letecky přicestoval téhož dne na území schengenského prostoru. Nebyl důvod pro nevydání rozhodnutí na základě zjištěných skutečností. Vzhledem k námitce vůči závěrům závazného stanoviska ministerstva vnitra požádal žalovaný o jeho prověření. Ani podle závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 9. 6. 2025, č. j. MV-72992-2/OAM-2025, neexistuje důvod ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, který by žalobci znemožňoval nucené vycestování do země původu.

II. Žaloba

4. V žalobě podané v zákonné lhůtě žalobce obecně namítal, že správní orgány porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a neopatřily si dostatečné podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.
5. Žalobce uvedl, že není pravdou, že pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění a jeho poslední vstup na území schengenského prostoru se datuje ke dni 16. 1. 2023. Vstoupil na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu Uzbekistánu č. X, přičemž může po vstupu na území schengenského prostoru pobývat po dobu 90 dnů během následujícího období 180 dnů. Nebylo řádným způsobem prokázáno, že by skutečně překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Dále není pravdou, že by pobýval ode dne 16. 4. 2023 do dne 2. 3. 2025 na území ČR. V době pobytové kontroly, tedy dne 2. 3. 2025, se nacházel na území ČR legálně, a to na základě oprávnění, které má jako držitel biometrického cestovního pasu Uzbekistánu, když nepřekročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru.
6. Dále namítl, že správní vyhoštění v délce 2 let je v jeho případě uloženo na nepřiměřeně dlouhou dobu. Uložené správní vyhoštění je tak nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života a s ohledem na jeho situaci by bylo na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců.
7. Podle žalobce nemohl mít správní orgán I. stupně dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, když dne 2. 3. 2025 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a hned následujícího dne bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Je evidentní, že správní orgán I. stupně řádným způsobem nezjistil skutkový stav věci.
8. V dalším žalobním bodu žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného o možnosti vycestovat do domovské vlasti Uzbekistánu. Uvedl, že kategoricky nesouhlasí se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 9. 6. 2025. Návratem do domovské vlasti by byl reálně ohrožen na svém životě, neboť v Uzbekistánu panuje diktátorský, nedemokratický režim. V případě nuceného návratu cizince do Uzbekistánu proto nelze vyloučit, že by mu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení.
9. Žalobce uzavřel, že žalovaný porušil § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu a v jeho případě nebyly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítnul. Odkázal na napadené rozhodnutí, kde se vypořádal s odvolacími námitkami, s nimiž se žalobní námitky shodují.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. K projednání žaloby nařídil soud jednání, kterého se ani žalobce ani žalovaný nezúčastnili, omluvili se, nežádali o jeho odročení, soud tedy věc projednal v jejich nepřítomnosti.
14. Předmětem přezkumu jsou rozhodnutí správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce, na které dopadá následující právní úprava:
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec policii dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním (bod 1); pobývali cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn (bod 3); pobývali cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn (bod 4).
16. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
18. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za skutečné nebezpečí podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.

19. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a § 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179), s výjimkou v citovaném ustanovení uvedených případů.
20. Soud předesílá, že rozsah a kvalita přezkumu ze strany soudu a obsah rozsudku jsou determinovány kvalitou uplatněných žalobních námitek. Žaloba podaná podle § 65 a násl. s. ř. s. je obranou proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu a musí se k němu upínat. Žalobní body musí být v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. formulovány, ať již po skutkové, či právní stránce, právě s ohledem na obsah žalobou napadeného rozhodnutí.
21. V posuzované věci jsou žalobní body pouhým zopakováním odvolacích námitek, aniž by žalobce jakkoli reagoval na úvahy a závěry, kterými žalovaný velmi podrobně vypořádal shodnou odvolací argumentaci žalobce. Soud poukazuje na úvodní část rozsudku, v níž shrnul obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného.
22. Vypořádání odvolacích námitek žalovaným považuje soud za správné, v podrobnostech si soud dovolí odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť není jeho úkolem, aby opakoval již jednou podrobně uvedené argumenty, kterými jsou námitky žalobce vyvráceny [viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 119/2005-118, č. 1350/2007 Sb. NSS; a ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017-43).
23. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a tedy porušení § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, žalobce uplatnil již v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal zejména na str. 3–4 napadeného rozhodnutí. Závěry žalovaného považuje soud za správné, skutečnosti rozhodné pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pak délku neoprávněného pobytu žalobce na území ČR a okolnosti týkající se žalobcova soukromého a rodinného života, mají oporu ve spisovém materiálu.
24. Proti zjištění, že žalobce přicestoval na území ČR dne 16. 1. 2023 a od 16. 4. 2023 do pobytové kontroly dne 2. 3. 2025 zde pobýval neoprávněně, žalobce konkrétní argumenty, jež by byly podloženy relevantními důkazy, neuplatnil, jen obecně popíral zjištěný skutkový stav. Správní orgány měly k dispozici údaje z Cizineckého informačního systému, vycházely z údajů v žalobcově biometrickém cestovním pasu Uzbekistánu, konkrétně z otisku přechodových razítek, podle nichž žalobce naposledy do schengenského prostoru vstoupil dne 16. 1. 2023 přes hraniční přechod Riga v Litvě. A ze skutečností, které žalobce vypověděl při výslechu účastníka správního řízení. Tehdy sám uvedl, že přiletěl dne 16. 1. 2023 do Rigy a téhož dne přicestoval z Litvy do Prahy za prací a na území ČR setrval po celou dobu. Žalovaný příhodně konstatoval, že jiný záznam o vstupu na území ČR neexistuje. Správní orgány správně přihlédly k tomu, že dle nařízení 2018/1806 ve spojení s Schengenským hraničním kodexem a nařízením vlády č. 215/2017 byl žalobce oprávněn k pobytu na území členských států schengenského prostoru, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházející každému dni pobytu, není-li účelem jeho pobytu výkon výdělečné činnosti. Ostatně tohoto pravidla se žalobce sám dovolává. Správní orgány tedy dospěly ke správnému závěru, že žalobce byl oprávněn od svého příjezdu pobývat na území ČR do dne 15. 4. 2023 a jeho následný pobyt v období od 16. 4. 2023 do 2. 3. 2025 je nutno považovat za neoprávněný.
25. Skutečnost, že správní orgán I. stupně o správním vyhoštění žalobce rozhodl během jediného dne, na relevanci skutkových zjištění neubírá. Jak příhodně konstatoval již žalovaný, správní

orgán I. stupně jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti správního řízení dle § 6 odst. 1 zákona správního řádu. Ze smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců lze dovodit požadavek na urychlené rozhodování tak, aby bylo v co možná nejkratší době cizinci zamezeno pokračovat v neoprávněném pobytu na území ČR. Správní orgán I. stupně měl k dispozici informace z Cizineckého informačního systému, údaje z žalobcova biometrického cestovního pasu, žalobce byl jako účastník řízení vyslechnut k rozhodným skutečnostem, k dispozici bylo i závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 3. 3. 2025 k možnosti žalobcova vycestování, veškeré podklady pro rozhodnutí tak byly shromážděny a ve věci mohlo rozhodnuto.

26. Námitka, že doba 2 let, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, je nepřiměřeně dlouhá, je nedůvodná. Soud připomíná, že dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo možné žalobci tuto dobu stanovit až na dobu 5 let. Doba správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce obecně zpochybnil, podléhá správnímu uvážení. Správní orgán je povinen stanovit tuto dobu v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Soudní přezkum správního uvážení je pak omezen na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil, a pokud tomu tak není, soud není oprávněn nahrazovat správní úvahu správního orgánu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. Sb. NSS 906/2006). Nepřiměřeností doby správního vyhoštění žalobce argumentoval již v odvolání, žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval na str. 5–6. Soud s jeho názorem na věc plně souhlasí. Stanovená doba odpovídá době neoprávněného pobytu v délce 687 dnů, tomu, že žalobce si musel být vědom pravidel pobytu na území ČR, dále tomu, že sem přijel za prací, kterou po celou dobu vykonával nelegálně, a také tomu, že nebyl pobytové kontroly, pravděpodobně by v porušování právního pořádku ČR pokračoval.
27. Současně napadené rozhodnutí ob stojí, pokud jde o posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života. NSS v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, uvedl, že v případech, které nastolují otázku nuceného vycestování cizince na straně jedné a otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života na straně druhé, je nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. X, bod X, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. X, bod X). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Obdobně jsou tyto zásady formulovány ve shora citovaném § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle názoru soudu byly správním orgánem I. stupně i žalovaným zohledněny veškeré skutečnosti týkající se žalobcova soukromého a rodinného života z hlediska přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do práv

žalobce. Správní orgány přitom vycházely ze skutečností, které žalobce sám k věci uvedl. Přihlédl k tomu, že jde o mladého zdravého muže, který nemá na ČR žádné pevné vazby, naopak rodinné zázemí má v domovském státě. V podrobnostech soud opět odkazuje na str. 4–5 napadeného rozhodnutí a str. 5 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgány řádně vypořádaly veškeré okolnosti týkající se žalobcova rodinného a soukromého života.

28. Soud v dané souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, podle něhož platí, že *„ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (ex offi), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeňého zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“* Je zejména na samotném žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil skutečnosti svědčící v jeho prospěch, případně o tom nabídl důkazy. V odvolání ani následně v žalobě žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch, k nimž by měly správní orgány přihlédnout a neučinily tak.
29. Žalovaný se věnoval i možnosti uložit mírnější opatření v podobě rozhodnutí o uložení povinnosti k vycestování z území ČR dle § 50a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí je postoj žalovaného k aplikaci uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců zřejmý, s jeho závěry uvedenými na str. 6 se soud opět ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. V situaci, kdy ob stojí závěr o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, nelze o postupu dle shora uvedeného ustanovení uvažovat.
30. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný zcela dostatečně reagoval i na námitky týkající se nemožnosti žalobce vycestovat do země původu. K odvolacím námitkám si žalovaný v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení závazného stanoviska vydaného v intencích § 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců od ministra vnitra jako nadřízeného správního orgánu. Přezkumné závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 9. 6. 2025 dospělo ke shodným závěrům jako závazné stanovisko ministerstva vnitra ze dne 3. 3. 2025, z něhož vycházel správní orgán I. stupně. Totiž, že neexistují ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců důvody, které znemožňují žalobcův návrat do Uzbekistánu jako země jeho státní příslušnosti. K prověření správnosti závazného stanoviska ministr vnitra jednak přezkoumal informace o Uzbekistánu, ze kterých toto stanovisko vycházelo. Dále si obstaral i aktuální informaci *Uzbekistán – „Bezpečnostní a politická situace v zemi“* ze dne 14. 3. 2025, jež se stala součástí spisového materiálu. Ministr vnitra v přezkumném závazném stanovisku rovněž zohlednil, že žalobce neměl ve vlasti problémy s tamními státními orgány, nebyl trestně stíhán, Uzbekistán opustil letecky s platným cestovním pasem, vydaným vízem, přes oficiální hraniční přechod, aniž by v tom někdo jakkoli bránil. Přestože byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce s obsahem přezkumného závazného stanoviska i označeného podkladu seznámen, žádné konkrétní skutečnosti, podložené relevantními důkazy, nevyvrací jejich správnost. K obecným žalobním námitkám, které v podstatě kopírují odvolací, tedy nemá soud co dodat, závěry žalovaného považuje za správné. Soud zdůrazňuje, že přezkumné závazné stanovisko a následně žalovaný příhodně poukazují na skutečnost, že sám žalobce při výslechu účastníka správního řízení uvedl, že mu v případě návratu do vlasti žádné reálné nebezpečí nehrozí. Ani v žalobě žalobce nepřišel s žádným konkrétním tvrzením nasvědčující skutečné konkrétní hrozbě věznění, mučení či nelidského a ponižujícího zacházení v domovském státu. Jeho obecné tvrzení o poměrech v Uzbekistánu považuje soud za ničím nepodložené.

31. Soud uzavírá, že v žalobcově případě byly naplněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

32. S ohledem na shora uvedeně soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. říjen 2025.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně